



הרמטכ"ל וראש-הממשלה אונקלים (מאחור שימור-ראש)
האם יודע גורן על מה הוא מדבר ?



השרים יעקובי ורבינוביץ שותים
לאן הלך ההון השחור ?



השרים אלון וצדוק אונקלים
יום דבש ויום בצל

יוסף. הנשיא עדיין לא הגיע, והחליטו לא לחכות לו. מישוהו גילה את יהושע רבינוביץ בקהל. והוא הוזמן לעלות לחופה. שריהתחבורה גד יעקובי ושרהמישפטים חיים צדוק נשכחו. לפתע גילה אותם אוון, הפסיק את הטכס וצעק: "חיים, גד, בואו עלו". יעקובי ניסה למחות, לא עזר לו. שני גברתנים ליוו אותו ואת צדוק אל החופה. הטכס היה ארוך, החתן הויל דימעה, ושרהביטחון שר "לכה דודי לקראת כלה". לפתע פילס מישוהו את דרכו אל החופה. הרב גורן לא ויתר. הוא מוכרח לברך.

שרהחקלאות נתגלה כומר טוב, ויש שהתלחשו שאם הוא שר (מיניסטר) כמו שהוא שר (מומר), הרי שיש עתיד לחק לאות הישראלית. השר זימר ברכות במיב טא תוניסי, והנשים בקהל קראו את הקריאה המסורתית המפורסמת של יוצאי צפון-אפריקה.

אחרי שכולם בירכו והחתן והכלה כימעט התמוטטו מרוב התרגשות, נסתיים סוף סוף הטכס. רק אז, כשהברייהממשלה ירדו מן הבמה שלעליה התקיים הטכס, ויצאו בדרך יחד עם אשתו רחל, השניים בירכו את החתן והכלה והסתלקו מייד מן המקום. לאחר החופה נעלמו רבין, פרס ומוטה גור. הם נכנסו לשישיבה קצרה בבית התרבות. אחרי השישיבה הסתלק מוטה, מבלי לומר שלום לאוון. כך מתנהלים ענייני המדינה.

ליצנים

בקירקס



בין ופרס הצטרפו אל המעגל, שיצרו בינתיים חבריהממשלה סביב נשיא המדינה, אפרים קציר, שהגיע עם אשתו נינה. שנראתה כאילו כל המתרחש סביבה אינו נוגע לה. וכאן התחילה החגיגה האמיתית.

לא היו כסאות עבור עבור השרים. יעקובי ופרס תפסו כיסא. ואחד סירב לוותר לשני. ראשיהממשלה קרא לעברם: "שרי התחבורה ושרהביטחון יתחלקו בכיסא אחד. לפי התקציב". לאה רבין הרימה



משה דיין מתבודד
לא החליף מילה עם איש

כוסית והכריזה: "אני יוצאת לתרבות רעה ושותה עארק!"

השרים היו במצב-רוח מרומם, ועקצו זה את זה ללא הרף. ההמון מסביב לחץ עליהם וסגר אותם. הם הרגישו בנוח בתקן של ליצנים בקירקס, לא הפסיקו להצחיק את העם, שלא כל-כך הבין את הבדיחות.

שרהחינוך-והתרבות, אהרון ידלין, נרדם למחצה. אשתו מחבת את כתפיו. השר חיים צדוק לא יכול היה להתאפק וקרא לעברה: "תעירי אותי, תעירי אותי". היא חייכה ומחאה כפיה. מישוהו ניסה להרחיק את הקהל וצעק: "חברה, תעמדו יותר רחוק, זה לא יפה ככה!"

הרב גורן חזר. הוא ניסה לדבר עם החתן והכלה, ניפנף בידו בצ'ק ומשך כסנף בגודו של החתן ובהתקומה. אך החתן הנרגש העדיף נשיקה לחתיכה. שר באה לברכו. על קבלת את הצ'ק מידו של הרב הראשי. גורן לא ויתר והצליח, לבסוף, להמטיר על ראש החתן ברכוח.

יגאל אלון השוּף הגיע עם אשתו רות. הוא התיישב, הפיש קוניאק, וכשמצא בקבוק ריק, הרים פילפל חריף, צעק "לחיים" ואכל אותו בתיאבון, כשהוא אומר בערבית: "יום עאסל יום באסל". לפתע נשמע קולו של ראשיהממשלה, נרגו מאוד: "תסלח לי, תסלח לי, אתה לא יודע על מה אתה מדבר!"

הרב גורן, שאילו הופנה ה"תסלח לי" הנזעם של רבין, ענה: "מעולם לא היה פה עם פלסטניני!" רבין המשיך: "אתה לא יודע על מה אתה מדבר." לפתע הבחין בכתבת העולם הזה וחיך במבוכה. אחרי דקה ניגש אל הכתבת ראש לישכתו, אלי מיורחי: "את מבינה שאת לא צריכה לצטט את דבריו של ראשיהממשלה. זאת היתה שיחה פרטית בינו לבין הרב הראשי". אל המעגל מתפרץ ויקטור אוון, בן דודו של שריהחקלאות, שהוא פייטן מיק-צועי, וביקש את רשות ראשיהממשלה לברך את אוון. אלון התנגד וצעק: "רק רגע, רק רגע, קודס-כל תביא לפה את אוון". אוון הובא, והדודן זימר:

"אנו רוצים לברך מעומק לבנו, / את כבוד השר, בן דודנו, / מעולם לא היה שר כה מפואר ונפלא / אנו תיקוה שיהיה גם ראשיממשלה."

שרהביטחון הפסיק אותו: "לכל מקום שבאים, ממנים מישוהו להיות ראשיממשלה! מה יהיה הסוף?"

מישהו העיר את תשומת-לבם של שרי האוצר לכך שהחתן, עמוס, חתם על כתובה של מיליון לירות ישראליות טבין ותקילין. שריהאוצר: "אולי צריך להתחיל לחפש פה את מקורות ההון השחור?"

גם יעקובי מצהיר כי הוא נוקט את העמדות האחריות ביותר בממשלה, ומשי וויץ לפני כולם בכך שהצליח להוציא צו נגד אנד ולהסיע את החיילים בחינם.

הרחק ממסיבת הממשלה הסתובב אלוף (מיל.) אריאל ("אריק") שרון, המייודד לאחרונה עם שריהחקלאות. אריק בא עם אשתו לילי, שנהגה במכונית האמריקאית הגדולה שלהם, לא התערב באנשים השוטים מאד, ישב בצד ולא משך תשומת לב מרובה. כמוהו גם אלוף (מיל.) מרדכי ("מוטי") הוד, חבריהכנסת יגאל הורביץ וידידיה בארי, שריהעבודה משה ברעם ובנו עוזי.

לאה רבין החליטה שנמאס לה לשבת. היא הפעילה את השיטה האמריקאית הידועה, ניגשה לקבוצת נערות, לחצה את ידיהן ואמרה: "שלום בנות, אני אשתו של ראשיהממשלה. מי אתן? הנערות המבוהלות גימגמו שהן ידידות הכלה. לאה עברה הלאה, ליטפה ראשי ילדים ושוחחה עם אמהות.

האנשים-החשובים-אוד הסתלקו, בשטח נשארו רק בני מושבי הדרום. ערימות המתנות נערמה באחד מחורי בית-החורבות. כיסיו של השר היו גדושים בצ'קים.

* "יום דבש ויום בצל", לאמור: פעם יום טוב ופעם יום רע.